

erindres, at der ved 2den Behandling kom en Slutningsbestemmelse ind i sidste Stykke af § 10, som de Herrer Forslagsstillere ikke have foreslaaet skulde udgaa. Naar der nu — hvilket Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 2 vilde medføre — kom til at staa saaledes: Naar Guldmynterne ved Slid have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af den Vægt, som de efter § 3 skulde holde, ophøre de at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand, men vedblive at være gyldige for deres paalydende Verdi i Betalinger til Statskassen, de svenske og norske Guldmynter, dog kun forsaavidt de ikke ved Slid have tabt over 2 pCt. i Vægt, saa vilde deraf jo følge, at danske Guldmynter aldrig vilde ophøre at være lovligt Betalingsmiddel overfor Statskassen, og saa er det jo altsaa en Selvsølge, at det sidste Stykke i § 10, som gaar ud paa, at Finanzministeren bemyndiges til at give Erstatning for Mynter, som ved Slid have tabt saa meget i Vægt, at de ikke mere ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen, ikke længere vilde passe. Denne sidste Bestemmelse forudsætter nemlig, at der er danske Guldmynter, som ikke ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen, men dette vil jo komme i Strid med Vedtagelsen af Forslaget under Nr. 2, som vil medføre, at der ikke mere bliver danske Guldmynter, som ikke ere lovligt Betalingsmiddel ligeoverfor Statskassen. Dette forekommer mig indlysende, og ligesom jeg derfor bestemt maa være imod Forslagene under Nr. 1 og 3, saaledes tror jeg ogsaa, at Forslagene under Nr. 2 og 4 — selv om de ses isolerede — ikke egne sig til Vedtagelse.

Berg: Jeg har deltaget i at stille disse Forslag, fordi jeg tror, at i alt Fald enkelte af dem ere aldeles nødvendige, hvis man vil have Andet ud af denne Lov end en Gjenstand for theoretisk Betragtning, der aldrig vil blive ført ud i Livet. Saaledes som Loven her lyder, hedder det: „Naar Guldmynterne ved Slid have mistet over $\frac{1}{2}$ pCt. af den Vægt, som de skulde have, ophøre de at være lovligt Betalingsmiddel mellem Mand og Mand“. Men hvad er $\frac{1}{2}$ pCt. af et Lirkonestykke? Det er Guld til Verdi af $2\frac{1}{2}$ f Rigsmynt af et Guldstykke, der har en Verdi af 5 Rd. Hvor kunne de ærede Herrer tro, at man imellem Mand og Mand kan gjøre dette Sjæl? Det vil da blive nødvendigt, at Enhver, der vil modtage Guldpenge eller betale dermed, maa have en Guldvægt; men i det praktiske Liv, naar en Mand altid skal møde med den, naar han paa Markedet skal købe Korn, Heste eller Andet, vil det snart vise sig, at denne Guldvægt ikke vil blive paalidelig, og vil saaledes ikke afgive den fornødne Maalestof for, om Vedkommende er pligtig eller ikke til at modtage den. Og naar det nu viser sig, at Mynten har mistet $\frac{1}{2}$ pCt. af sin Verdi, hvad skal Manden saa gjøre? Siger han Ja til at modtage den, saa kan han maaste

udsætte sig for Ulempe, idet han, naar han ikke veier den, ikke veed, om den er gaaet længere ned under Grændsen; siger han Nei, saa udsætter han sig for Mulk; thi han er pligtig til at modtage den, naar den har tilstrækkelig Vægt, og maa da erstatte Vedkommende den Uleilighed, som denne har havt for at bevise, at Guldmynter har havt en virkelig Vægt af $99\frac{1}{2}$ pCt. Det have vi ikke kjendt til før. Vi have i den Henseende havt det saameget rolig med vore Penge. Naar man har set, at Christian den Syvendes eller Christian den Niendes Præg stod derpaa, saa tog man Mynterne uden videre, og man vidste, at, hvor man end gjorde Indkjøb, saa vare de gode. Og vi have havt vore Sedler; vi vidste, at de vare brugelige ligeoverfor Hvemsomhelst, fordi Nationalbanken endelig indfrieede dem, uagtet de ikke vare Andet end Repræsentativer. Men heri vil der ske fuldstændig Forandring ved de Herrers Forslag; der vil komme saamegen Modstand imod Benyttelsen af Guldmynter, at Befolkningen vil sige: Lad os faae Nationalbankens Femrigsdalersebler, saa kunne I selv beholde Eders Lirkonestykker. Gaa vi nu tilbage til Loven selv, hvorledes tro saa de Herrer, at det hele er i Orden ved, at de sige: „Selv om man er kommen til at modtage en Guldmynt, der mangler lidt over $\frac{1}{2}$ pCt. i Vægten, saa kan man dog komme af med den til Statskassen“? Dertil svarer jeg: 2 pCt. af et Lirkonestykke er Guld til Verdi af 10 f Rigsmynt. Men hvor kan nu en Mand, der skal paa Torvet eller paa Markedet, eller hvor han nu skal færdes, bedømme, om en Guldmynt til 5 Rd. har tabt 10 f i Verdi? Jeg paastaar Nei, og jeg paastaar, at det er en Vindring for den Tjeneste, som Mynten skal gjøre i det praktiske Liv. En Mand kommer ind paa et Kontor og skal modtage Penge; ja, han kan faae dem igennem Vægt; men nu er f. Ex. Kassereeren kommen for Skade at faae nogen Guldmynt, som ikke veier nok, og som han maaste kan lide Tab ved. Hvad er naturligere, end at han ønsker at komme af dermed til dem, som skulde have Penge, og som ikke have Tid til at faae disse efterveiede? Det vil se løst til ud paa Sammeltorv at se Kjøbere af Korn eller Sligt at gaa omkring med Guldvægt til at veie paa; og naar de saa skulde komme for Skade til at faae Guldmynter under 2 pCt. af Vægten, saa kunne de indgive allerunderdanigst — det er sandt, nu er det kun underdanigst — Ansøgning til Finanzministeren om at faae Erstatning for disse Guldmynter; men han bemyndiges kun dertil, der er dog Vanskeligheder, og meget væsentlige Vanskeligheder derved, og den Mand, der har faaet et Guldstykke, en 10 eller 20 Krone, og maaste kun eie den samme, og skal bruge den den næste Dag, er vanskelig stillet, naar han først skal indgive Ansøgning til Finanzministeren for at faae Tilladelse til at faae fuld Verdi derfor. Nei, det Lovstykke, som de Herrer